

Reménység vasárnapja 2021.

⁷Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának; ⁸mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. ⁹Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék. ¹⁰Akkor te miért ítéled el testvéredet? Vagy te is, miért veted meg testvéredet? Hiszen mindnyájan oda fogunk állni Isten ítélőszéke elé. ¹¹Mert meg van írva: „Élek én, így szól az Úr, bizony előttem fog meghajolni minden térd, és minden nyelv magasztalni fogja Istent.” ¹²Tehát mindegyikünk maga fog önmagáról számot adni az Istennek. **Róm 14,7-12**

Veszedelemes, ijesztő időket élünk. Bármerre nézünk, úgy tűnik, hogy a halál erői erősebbnek bizonyulnak az életnél. De Isten ma is, most is a segítségünkre siet: Erősít, bátorít, reményt ad! A reménység vasárnapján olyan biztatást kapunk, ami mindenre elég.

Vajon mibe kapaszkodhatunk? Mi adhat erőt életünkben és a halál órájában? A feleletet Jézusra tekintve kapjuk meg. Vajon Neki mi adott erőt, amikor annyi csalódás, támadás, üldözés érte? Mi adott erőt neki, mikor rettenetes kínok között gyötrődött a kereszten? A zsidókhöz írt levélben találjuk meg a választ: „Ő azért **az örömért**, amely várt rá, elszenvedte még a kereszten való kivégzést is...” (Zsid 12,2 EFO) Jézus tudta, hogy mi vár rá. Tudta, hogy hamarosan visszatérhet az Atyához. Tudta, hogy az Atya ölelő karja várja, a menny csodálatos világa. Ezért tudott győzni!

Mi is tudhatjuk: Itt a földön nincs olyan szomorúság, olyan fájdalom, ami véget ne érne. Egyszer minden rossz, minden baj megszűnik. Minket is a menny öröme vár. Az Atya gyógyító keze, mely minden könnyet letöröl arcunkról, ölelő karja, amely minden fájdalomnak véget vet. Reménység vasárnapján a mennyei otthon képét hozza elénk Isten, hogy olyan erőt adjon, amivel minden körülmények között lehet élni, és lehet meghalni is!

Talán mindnyájunk életében vannak olyan igék, énekek, amelyek számunkra bizonyos eseményekhez, személyekhez kapcsolódnak. Mikor meghalljuk ezeket, felelevenedik bennünk az esemény, élmény, melynek során ezzel találkoztunk. Számomra ez a mai ige is ilyen. Fiatal, kezdő lelkész koromban kórház látogatásra mentünk lelkésztestvéremmel. Az ágyon súlyos beteg, idős asszony feküdt, aki már nem sokat érzékelt a külvilágból. Megrendített a látvány, ijedten éreztem, hogy itt nincs már mit mondani. Semmit se érnek a szokásos frázisok: „ne adja fel”, „majd meggyógyul” stb... Idős lelkésztestvérem megfogta a néni kezét és ennyit mondott: „*Ugye kedves, ismeri az igét: „Ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg, ezért akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.”* A beteg csak bólintott, arcvonásai kisimultak, valami csodálatos békesség jelent meg az arcán. Rögtön látszott: Erre volt szüksége! Egy életre megtanultam akkor, hogy ebben van az igazi erő, az igazi vigasztalás: életben vagy halálban, Övé, az Úré vagyunk! Ebben a tudatban lehet élni és lehet békességgel meghalni is. Véssük jól a szívünkbe, vigyük magunkkal ezt a mondatot. Ez mindenre elég, ez kifogyhatatlan erőforrás!

Azt szokták mondani: „Minden reménységnek véget vet a halál”. Ez nagy tévedés! Éppen fordítva van. A reménység a halálban válik valóra. Beteljesül! Hiszen a holtak birodalmában még közelebb kerülünk Jézushoz. Sőt: Együtt leszünk vele! Még inkább Jézusban, az Ő szeretetében, benne, vele élünk. Ezért mondta Pál gyakran, hogy „kívánok már elköltözni”. Ezért énekeltek a régiek a „boldog óráról”, ezért mondták „megboldogult”-nak, aki előre ment.

I. Krisztus a reménységünk!

Az a reménységünk, amit Isten tett és tesz Krisztusban. Így mondja igénk: „Krisztus meghalt és megelevenedett.” A halál legyőzhető, mert Krisztus legyőzte. Megszabadított minket a bűnnek, Sátánnak, a halálnak hatalmából. Ő lett az Úr az élők és a holtak birodalmában. Azért támadt föl, hogy uralmát élők és

holtak fölött egyaránt gyakorolja. Az élők és a holtak világa egyetlen birodalom Krisztus uralma alatt, egyetlen birodalom két tartománya. Övé vagyunk és övé maradunk a halálban is. Van hatalma arra, hogy övéit majd új testben dicsőséges életre hívja. Így mondja a Biblia: „Isten nem a holtak, hanem az élők Istene.” Őrá nézve, az Ő világában mindenki él. Itt vagy odaát élünk – tulajdonképpen „mindegy is”, nem ez az igazi különbség. A különbség a lelki értelemben élők és halottak között van. Aki Krisztusban van, az él, aki Krisztust elutasítja, az halott!

II. A Krisztusba vetett reménység segít élni!

Sokan úgy gondolják: „A magam ura vagyok! Azt csinálom, amit akarok. Nekem nem parancsol senki!” Ez hatalmas tévedés! Valaki parancsol nekünk. Vagy a saját önzésünk, romlott természetünk, vagy a gonosz parancsol, vagy az élő Krisztus. Így olvassuk: „...**senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának... Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék.**” Senki sem a maga ura, senki se élhet önmagának. Még a halálban sem vagyunk a magunkéi. Krisztus azért halt meg és támadt fel, hogy Ő legyen az Úr a mi életünkben is. Nem a miénk az életünk, nem magunknak élünk. Ő nagyon drága árat fizetett azért, hogy övéi együnk. Vérével, életével vásárolt meg minket magának. A velünk kötött szövetséget megpecsételte keresztségünkben. Életünk csak akkor éri el célját, csak akkor teljeseedik ki és akkor lesz boldog, ha neki, vele élünk.

III. A Krisztusba vetett reménység segít meghalni is!

„...**az Úrnak halunk meg.**” Micsoda hatalmas vigasztalás van ebben a mondatban! Vigasztalás a halál ellen. A halál legyőzhető, mert Krisztus egyszer mindörökre legyőzte azt. Ez azt is jelenti, hogy legyőzik a halált a hitben mindazok, akik Krisztusban hisznek, akik Őbenne élnek. Legyőzte a halált az az Árva Bethlen Kata, aki így imádkozott: „*Édes Jézus tiéd vagyok, néked élek, néked halok. Légy Jézusom életemben, Légy Jézusom halálomban. Légy Jézusom feltámadásomban, Légy Jézusom az örök életben; Mindörökkön-örökké szent Atyád előtt való örvendezésemben,*” Ez az igazi reménység! Vagy ahogyan régi, dunántúli énekeskönyvünk egyik éneke mondja: „*Még a halálban is dicsérlek, Mindvégig áldom nevedet. E földön jókedvedből élek, S kegyelmed áldja végemet. Amíg élek tiéd vagyok, Tiéd leszek, ha meghalok.*”

Pascal, a nagy gondolkodó így fogalmazott: „Csodálatos dolog lehet egy olyan hajón utazni, amelyet bár viharok tépázhatnak, bár keresztyűlcsapnak rajta a hullámok, de amelyikről tudjuk, hogy BIZTOSAN, minden körülmények között meg fog érkezni a kikötőbe!” Ilyen a Krisztusban élő ember: hiszi, tudja, hogy vihar, szenvedés, szomorúság, kísértés ellenére a hajó egyszer célba ér. Lehet, hogy operáció áll előttem, hogy betegség, gond, baj van a családban, lehet, hogy magányos vagyok, de az a Jézus jön velem, aki a tengeren járt, aki Ura a szélnek, viharoknak, hullámoknak is. A földi jövő bizonytalan, de az biztos, hogy az út végén Jézus vár, hogy haza érkezünk a mennyei boldogságba!

Mert Jézus az Úr, élőknek és holtaknak is Ura. Egyszer majd minden térd meghajol előtte. Egyszer majd nyilvánvaló lesz az Ő hatalma. Most még ebben a világban rejtett ez a hatalom. Sőt, sokszor úgy tűnik, hogy erősebb a gonosz, halálos erők uralkodnak fölöttünk. De ez csak a látszat. Már most is az Ő kezében van a hatalom, már most is Ő az Úr! És egyszer majd nyilvánvalóvá lesz ez, mert egyszer majd minden nyelv Őt magasztalja, minden térd őelőtte borul le. Ezért nincs mitől félnünk. Aki itt a földön elnyerte Krisztusban bűnei bocsánatát, az megmenekült a kárhozattól. Így mondta Jézus: **Bizony, bizony mondom néktek: aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van, sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.** Ján 5,24

Ez a reménység az egyetlen erőforrásunk életünkben és halálunk óráján is. Áldott legyen Isten, aki ilyen reménységgel ajándékozott meg minket! Ámen